

10,-

TĚŠÍNSKÝ
BOŽKOPIS
PLESÁŠ, PLESÁM, PLESÁME



EXKLUZIVNÍ ROZHOVORY S ŘEDITELEM ŠKOLY A PŘEDSEDOU SR

ŠÉFREDAKTOR

JOHANA FILIPOVÁ

REDAKTOŘI

IVANA SARANOVÁ
PETRA CUPKOVÁ
KATEŘINA SZYMECZKOVÁ
MATĚJ LATKA
DANIELA CHROBOCZKOVÁ
TEREZA BRÁZDOVÁ
MARTIN ŠRUBAŘ
ONDŘEJ CHROBOCZEK
PATRIK CZEPIEC

GRAFICKÁ ÚPRAVA

PATRIK CZEPIEC
IVANA SARANOVÁ

EDITORIAL

Milé čtenářky a čtenáři,

vítejte u čtení historicky prvního čísla časopisu Těšínský BOŽKOPIS. Je docela dobře možné, že právě vaše oči jsou prvními, které kdy spočinuly na těchto slovech. Zamyslete se nad svými pocity - tak nějak se asi cítil Kolumbus, když mu poprvé došlo, že ve skutečnosti není v Indii.

Na rozdíl od Kolumba vám však tenhle výlet napříč stránkami našeho časopisu nesponzoruje španělská královna. Velice si proto vážíme vaší ochoty zaplatit 10 korun za plátek, o kterém nic nevíte, od lidí, o kterých jste pravděpodobně nikdy neslyšeli, a o škole, na kterou byste asi radši ani nemysleli. A právě proto vám nebudeme suše oznamovat, co se právě děje, kdo byl kde na lyžáku a jaké nudné projekty si na nás zase někdo vymyslel.

Ne, budeme se vám snažit školní dny trochu zpestřit - povíme vám, zdali pan ředitel chodil do tanečních, jak se jmenuje sportovec, který v mládí inspiroval pana profesora Pospíšila, nebo že se v malé tělocvičně konají florbalové tréninky. To vše a ještě mnohem více se dočtete v tomto čísle.

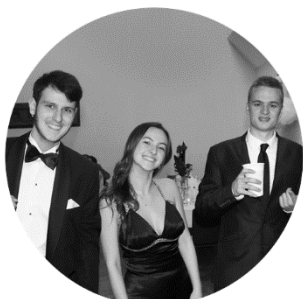
Tak tedy novinářně zdar a pěkné počtení!



JOHANA FILIPOVÁ
šéfredaktorka

Redakce není zodpovědná za tiskové chyby. Děkujeme za pochopení.

OBSAH



NA KRÁLOVSKÉM BÁLE

5



ROZHOVOR S ŘEDITELEM

6



ROZHOVOR S PŘEDSEDOU SR

8



TANEČNICE KAČKA ŽYLKOVÁ

10



RECENZE ONCE UPON A TIME

13



STRASTI STUDENTSKÉHO ŽIVOTA

14



FLORBAL NA GYMPLU SE PROBOUZÍ

16



CO VÁS ZAUJALO VE SPORTU

18



MUNTŽAK MALÝ

19



REPORTÁŽ

Na královském bále

30. LEDEN 2016

19:00

Venku nemrzne a nepraší, je příjemně podzimmě zimní večer. V šatech a kvádrech spolu sledujeme první příchozí na bál. Popelky v rozevlátých šatech a jejich princové s pestrými vázankami se smíchem laškují a hledají lístky, přicházejí se pobavit. Jo, už to tak je!

19:30

Těsnáme se vedle sebe mezi sloupy v romanticky nasvíceném sálu. Vykukujeme a jsme zvědaví. Pam, pam, pam. Mladí gymnazisté kladou nohu za nohou. Plují po parketu v tříčtvrtovém taktu polonézy. Pestré šaty šustí. Podpatky klapou a lokny se pohupují, zatímco zní potlesk.

20:30

Všude tma, jen displej svítí – ticho klamavé. Neslyšně zlověstný příchod znamená neatřelou show. Fialové světélko bzučí, další se přidává a osvětluje bílou tanečnici. Její tenké bosé nožky už tančí. Skáčou. Hopsají. Běloskvoucí křídla přízraku plynou vzduchem mávajíce k pozdravu – je tady kulturní program.

22:30

Tu vyslechli jsme menší písňový recitál divy z Prahy. Kroky nás zavedly k mladým barmankám a my v řeči ustali. Pina Colada či mojito nás při hovoru studí v ruce. Chválíme, dobré bylo a teď teď už zpět do sálu. Rozjařeně tančíme a plesáme na Izu Škutovou.

00:25

Půlnoc pryč a co se děje? Tombola se vyhlašuje. Oči pátrají po výhře. Nikde nic, no tak snad příště ten mobil či dort vyhraju! Zhasínáme, konec všemu, křepčíme dál do úmoru. Hudba skvělá, co víc chtít? Snad náladu neztratit!

VOJTĚCH LABUDA, 4. A

TOMÁŠ HUDEC

NEJEN O ŘEDITELOVÁNÍ

Vážený pane řediteli, náš dnešní rozhovor se sice ponese zejména ve znamení reprezentačního plesu, který naše škola nedávno pořádala, ovšem nemůžu začít jinak než otázkou týkající se nově vzniklého školního časopisu. Co říkáte na myšlenku znovuobnovení studentského magazínu na naší škole?

Pro mě to je úplně zásadní informace. Já to tady prosazuju už několik let, takže jsem rád, že se toho někdo konečně ujal.

Nyní už tedy pojďme k plesu a začneme poněkud netradičně – co Vy a taneční? Nejsou pro Vás plesy jen „nutným zlem“?

Není to pro mě nutné zlo, ale žádný vášnivý tanečník, na rozdíl třeba od pana zástupce, nejsem.

Chodil jste do tanečních?

No, samozřejmě.

Přejdeme k letošnímu 4. reprezentačnímu plesu. Byla příprava náročnější než v letech minulých?

Systém se v podstatě zaběhl před třemi lety při prvním plesu, když jsme si to vyzkoušeli. Postupně to akorát vyladujeme. Hlavní část organizačních věcí je na Sdružení rodičů. Já spíš dávám pouze takovou ideu, co by se mělo dít, a oni už to organizačně dotahují spolu s Nadačním fondem gymnázia. Občerstvení, hosté, vystupující, to všechno je na nich. To, čeho si cení návštěvníci, kteří už jsou na tomto plesu po-

několikáté, například paní náměstkyně hejtmána (Věra Palková – pozn. red.), je třeba úvodní vystoupení našich studentů – to nebývá časté, takže je to vynikající, a také to, že zde hrají studentské kapely.

Letos se zrodil vcelku zajímavý nápad s poněkud netradičním občerstvením. Například Božkova směs, steak à la gympl, Zemanovy ptyše či pivo z Břevnovského kláštera. Kdo byl iniciátorem této myšlenky?

Tak to jsme tady vymysleli společně. Ten název vždycky z něčeho vychází. Božkova směs má původ v tom, že už od září se budeme pravděpodobně jmenovat Gymnázium Josefa Božka, Zemanovy ptyše od návštěvy pana prezidenta, kterému jsme dávali ptyše na ochutnávku. Pivo z Břevnovského kláštera není žádný speciální název. Pan převor (Petr Prokop Siostrzonek – pozn. red.) nám totiž věnoval myslím dva padesátilitrové sudy.

Podílejí se na programu i studenti?

Samozřejmě. Slečna Honzáková měla světelnou show, dále tam byly dvě kapely – současná studentka Petra Fúriková a bývalá studentka Iza Škutová – takže ty se podílejí přímo na programu. Ale spousta studentů také pomáhá, například s umýváním nádobí, s úklidem, další studenti jsou v šatně. A program se mi líbil, mám pocit, že je vždycky o něco lepší než ten předchozí.

Vyhrál jste něco v tombole?

Nevyhrál jsem nic. Ale když jsem tady byl první rok, v září jsem nastoupil a hned v listopadu byl maturitní ples v Chotěbuzi, kde jsem vyhrál asi šest cen. Předpokládal jsem, že se to bude zvyšovat, ale ono se to naopak snižuje, takže letos jsem nevyhrál vůbec nic.

Na akcích s tak velkým počtem lidí se může leccos stát. „Podařil“ se letos nějaký průšvih?

Nepodařil. To ocenila také paní náměstkyně. Ptala se mě, jak je možné, že se studenti chovají tak slušně. Právě to je skvělá vize našeho školního plesu.

Jaký dojem ve Vás tento ples zanechal? Povedlo se vše podle plánu?

Dojem zanechal dobrý, jako všechny tyto plesy. Navíc bylo vyprodáno. Nejde o zisk, ale o to, aby se gymnázium předvedlo lidem a městu. A myslím, že se nám to daří.

Pomaloučku se přesuneme od plesových radovánek k poněkud vážnějším školním záležitostem. V září 2011 započalo Vaše ředitelování na našem gymnáziu. Jaký jste měl dojem poté, co jste se seznámil s tehdejšími podmínkami školy?

Dobrý. Bylo samozřejmě jasné, že je nutná modernizace učeben a pomůcek, ale to probíhá pořád - modernizace záchoďů, šaten... Bohužel byla také nutnost zbourání tělocvičny, která byla nebezpečná pro zdraví žáků, prostě spousta věcí se tady udělala, nicméně to všechno jsou pro mě takové doprovodné věci. Pro mě je důležité, aby tady byli

ROZHOVOR

dobří kantoři, a ty jsem tady potkal.

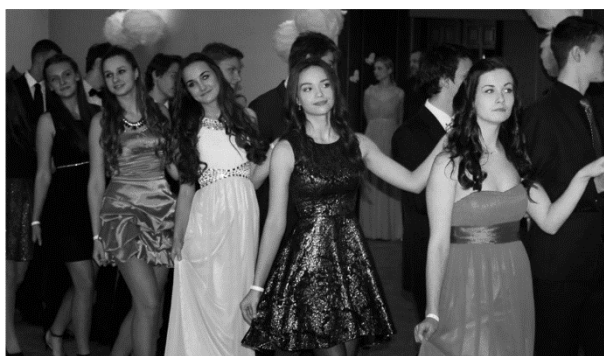
Máte pocit, že se Vám již povedlo zrealizovat většinu nutných změn?

No, nikdy nemáš pocit, že se ti podařilo většinu zrealizovat. Jak znáte z dějepisu – je to sisyfovská práce (symbol nesmyslné, otupující a bezvýznamné práce, ze které nemůže být žádný užitek - pozn. red.), která nikdy nekončí, pořád se něco bude měnit.

Kapitola sama o sobě je pak již zmiňovaná „Azbest aréna“, ostatně věčně omílané téma. Větší zájem médií tento problém opět získal při návštěvě prezidenta Zemana. Probíhají nějaká jednání?

Zrovna teď tady sedím u počítače a budu tvořit dopro paní náměstkyni hejtmana. Musím říct, že mě mě v poslední době zklamaly dvě věci. Jediný ministr, který mi neodpověděl na dopis s prosbou o pomoc, je současná ministryně školství. To mě zklamalo. Už předtím jsem jednal možná se třemi ministry, kteří, i když mi nepomohli, tak aspoň si to vyslechli, přečetli si dopis. Současná ministryně školství bohužel nereaguje vůbec. Asi má jiné starosti než školství. A taky mě, dá se říct, trochu zaskočilo, že město Český Těšín chce podle posledních informací ze zastupitelstva stavět svoji sportovní halu, i když mělo šanci postavit ji za pomoci kraje u nás. Pan starosta je členem školské rady, takže věřím, že mě bude informovat. No a situace je taková, že v této chvíli je nejpravděpodobnější varianta ta, že po přestěhování Albrechtovy střední školy do prostor bývalé zemědělské školy dostaneme vedlejší tělocvičnu. Jen se natáhne krček a budeme ji užívat. Náš venkovní areál si budeme moci upravit. Předpokládám že tady vznikne hřiště s dokonalým umělým povrchem, ten současný je totiž v dezolátním stavu.

MATĚJ LATKA





SLAVOMÍR MITRENGA

A PLESY GYMNÁZIA

Sedm let tento štíhlý muž v brýlích pracuje ve Sdružení rodičů (SR) gymnázia. Je zaměstnán jako elektrikář v Tříneckých železárnách a jeho dcera navštěvuje 4. A.

Jak dlouho jste předsedou SR?

Už čtvrtým rokem.

Jak jste se k této činnosti dostal?

Byl jsem zástupcem předsedy a jednoho dne pan Bílka, který byl předsedou, mě pro zaneprázdněnost poposil, jestli bych vzal funkci za něj. Tak jsme se domluvili, že si funkce prohodíme.

Spočívá organizace celého plesu pouze na bedrech SR, tj. asi osmi rodičů?

Ne, to ne, spoluorganizátorem je samozřejmě škola, hodně se angažuje pan ředitel, jeho zástupce, učitelé, sekretářky, ty nám pomáhají, co se týče prodeje vstupenek. Na SR zbývá hlavně samotná příprava plesu - příprava sálu, zajištění občerstvení, nápojů, spolupracujeme s paní Pietrovou, vedoucí jídelny. Připravujeme tombulu a samozřejmě samotný průběh plesu - jsme u pokladny, prodáváme jídlo, pítí...

S jakým předstihem se začíná reprezentační ples plánovat?

Už teď zařizuju ples příští - hlavně pronájem prostorů a hudbu.

Jak se takový ples organizuje?

Prvně se musíme domluvit, jestli ten ples vůbec chceme dělat. Pak se domlouváme, jakou chceme hudbu, vystoupení. Každopádně je to hodně práce, hodně volného času a hodně peněz.

No a potom v den plesu musíme na Střelnici navozit všechno jídlo, mikrovlnky a podobné věci a připravit sál.

A jakou roli hrajete v organizaci vy osobně?

Kromě toho, že jsem hlavní zodpovědná osoba, tak zařizuju hasičskou hlídku, která tam podle zákona musí být. Také musíme mít koncesi na prodej alkoholu. A jakmile přijde nějaká kontrola tak se to všechno řeší se mnou. No a samozřejmě mám na začátku proslov.

Jak se vybírá hudba pro takovou příležitost?

Na prvním plese jsme měli Petra Bendeho, to zařídil pan převor P. Siostrzonek, předseda Nadačního fondu gymnázia - ten vlastně vozí na ples z Prahy vždycky nějakou celebritu. Na druhém plese hrála skupina Šlapeto, na třetím Eva Pilarová a tento rok zazpívá Pavlína Filipovská.

Jestli to není tajemstvím, kolik tak příprava celého plesu stojí?

Jenom náklady na pronájem prostor se pohybují kolem 13 000 Kč, platy vystupujících zmiňovat nebudu, abych neprozradil něco, co bych neměl... Dohromady se náklady pohybují kolem 50 000 korun.

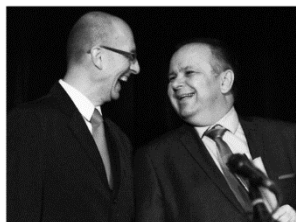
Chodíte na plesy rád? Jaký tanec je váš nejoblíbenější?

No určitě... Dalo by se říct, že zamlada jsme s manželkou chodili tak na pět šest plesů za sezonu. A můj nejoblíbenější tanec? Valčík, polka a waltz.

ROZHOVOR

Jak dokážete zkorigovat svůj vlastní pracovní život s organizací takové náročné záležitosti?

Dělám vlastně jenom ranní služby, takže odpoledne mám volno, které, když chci, můžu věnovat plesu.



Tak toto všechno stojí za tím, abychom si mohli každoročně zatancovat na plesu naší školy a pobavit se. Během našeho rozhovoru panu Mitrengovi zazvonil telefon. S omluvou, že je to velmi důležité, si hovor vzal. A tak jsme měli příležitost být prvními, kdo slyšeli o organizaci o organizaci plesu na příští rok. Bude se konat 21. 1. 2017. Díky, rodiče.

JOHANA FILIPOVÁ



KAČKA, ZYLKOVÁ

Roztomilá a nenápadná. Na tuto charakteristiku ale zapomenete hned, jakmile se jmenovaná slečna objeví na tanečním parketu - její ohromný talent se opravdu přehlédnout nedá.

Jak dlouho vlastně tancuješ, Kačko?

Tancuju od pěti, takže je to už skoro 10 let.

Jestli si ještě pamatuješ, jaké byly začátky?

Já jsem vlastně začínala se svou kámoškou (také Kačkou, p. redaktora). Jak jsem byla malá, tak mě to fakt hodně bavilo, protože jsme měli takový speciální deníček, do kterého jsme dostávali známky a všechno, a to bylo super.

protože tam už jsou vlastně nejlepší páry z celé České republiky. Takže to byl asi největší úspěch, co jsme měli. A nejlepší cena, oni myslím dávají poháry, ale radost mi udělá, když dostaneme nějakou poukázku a za to si pak můžu koupit i něco pro sebe, že jo.

Máš nějaké taneční vzory?

Je hodně takových párů, ale přímo u nás mám



Určitě chci tancovat, dokud to půjde, ale taky chci jít na vysokou, a kdyby se to dohromady třískalo, tak s tancováním skončím

Měla si někdy chuť s tím vším praštit a už se k tomu nikdy nevrátit?

Chtěla jsem skončit mockrát, protože jsme se hádali s tanečním partnerem, tam vážla komunikace. Takže jo, tu chuť jsem měla, ale pak jsem si řekla: „Proč si s tím vůbec začínala?“ Prostě tancovala jsem už moc dlouho, a tak jsem to nemohla udělat.

Určitě si za tu dobu nasbírala spoustu cen. Z jaké máš největší radost?

Největší radost jsem měla tehdy, když jsme byli na mistrovství a postoupili jsme do dalšího kola,

dobrych vzorů, podle kterých bych chtěla tancovat. Ti už ale dělají více individuálek.

Tancování, škola, tréninky, soutěže. Máš toho strašně moc a nebojím se tvrdit, že máš známky jedna báseň. Jak to stíháš?

No, já mám tréninky v pondělí, ve středu a v pátek, a to třeba přijdu domů v šest a začnu se učit. A učím se, až dokud to úplně neumím, protože já nemůžu jít do školy nenaučená.

Při tom všem máš čas na nějaké další koníčky?

Hraju na keyboard, chodím běhat, ale to spíše kvůli

ROZHOVOR

kondičce, protože tu mám ještě trochu slabou. Pak chodíme s našima po horách. Jinak úplně miluju čtení a knížky a všecko kolem toho.

Máš nějaké vyhlídky do budoucna?

Určitě chci tancovat, dokud to půjde, ale taky chci jít na vysokou, a kdyby se to dohromady třískalo, tak s tancováním skončím. Už tak tu máme dost dobrých tanečnicků.

Kdybys netancovala, co si myslíš, že bys dělala?

Určitě bych dělala nějaký sport. Třeba badminton mě hodně baví. Takže ten bych mohla hrát.

Díky za tvůj čas! Nějaký vzkaz pro čtenáře?

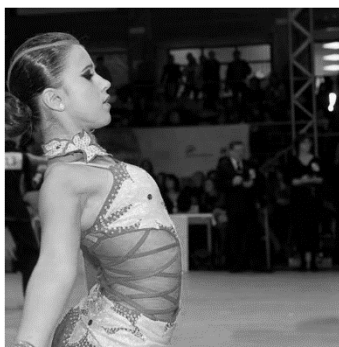
Snad jen - určitě si to přečtěte!

DANIELA CHROBOCZKOVÁ



SKUPINKA KATČINÝCH SPOLUTANEČNÍKŮ

(foto: archiv oddílu)







RECENZE



Seriál pojednává o osmadvacetileté Emmě z Bostonu, kterou v den jejích narozenin vyhledá desetiletý syn Henry, jehož dala po narození k adopci. Chlapec ji zavede do městečka jménem Storybrooke a vypráví jí zvláštní příběhy o každém z jeho obyvatel. Henry tvrdí, že jeho adoptivní matka je Zlá královna, která všechny pohádkové bytosti poslala pomocí kletby do našeho světa, a jen Emma jim může vrátit jejich šťastné konce.

Hlavní dějová linka je propletená ukázkami z minulosti – z pohádkových světů – čímž se nám trochu osvětlují věci, o kterých chlapec Emmě povídá, a pomáhá to poznat trochu blíže pohádkové postavy. Rovněž je přinášén skvělý nový pohled na klasické pohádky s mnoha detaily. Každá epizoda se zaměřuje na jinou postavu, ale všechno je propojené. Věděli jste například, že Sněhurka a Popelka jsou kamarádky?

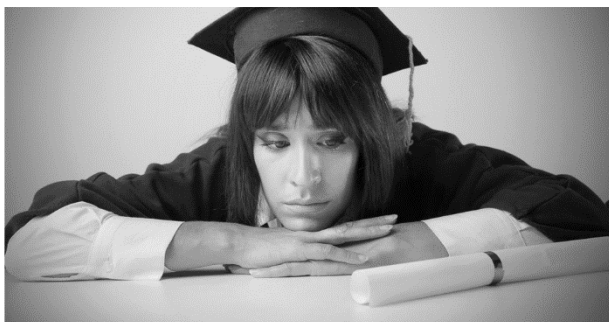
Mě osobně tento seriál zaujal velmi a myslím si, že si v něm každý najde to svoje. Oblíbenost pořadu dokazuje také to, že se ve Spojených státech vysílá již pátá série, česky dabované první dvě řady dává každý všední večer Prima Cool.

Abych ale nemluvila jen o kladech a svém subjektivním názoru, poukážu i na negativní stránku pořadu. Po první sérii se začíná objevovat čím dál více nových postav a některé cestují mezi světy. Zápletky se komplikují a k současnosti a minulosti se přidává ještě současnost v jiném světě. Někdy je opravdu těžké se v tom všem vyznat.

Podtrženo a sečteno – pohádkový svět je možná trochu přehnaný a postavy místy povrchní, ale přesto je seriál protkán skvělou ironií a vtipnými hláškami, které vždycky člověka rozesmějí.

PETRA CUPKOVÁ

STRASTI STUDENTSKÉHO ŽIVOTA



Rodiče se občas mylně domnívají, že život jejich plodů je bezstarostný a příjemný, jako dvojitá porce šlehačky na čokoládovém dortu. Kdežto ten jejich je samozřejmě plný překážek, tvrdých životních rozhodnutí a všeho možného, čemu my ještě nemůžeme za žádných okolností rozumět. Při takovém oznámení nejednoho studenta popadne neodolatelné nutkání začít hlavou třískat o zeď. Po jeho naplnění se ale jaksi nedostaví pocit uspokojení.

V té chvíli se nebohý student pokusí jednat raději na vlastní pěst, jelikož jeho hlava je po opakovaných nárazech poněkud nepoužitelná. Však naši zploditelé si často nedají říct ani po smysluplném rozhovoru a stále považují své problémy s šéfem za katastrofu nekonečných rozměrů, která se těm našim nemůže rovnat. Když se jim jejich potomek však pokusí sdělit, že naše generace se musí potýkat s hordami takových šéfů, kterým se říká učitelé, nechtějí něco takového ani slyšet. Natož bychom se pokusili zmínit o tom, jak nekonečné rozměry mají naše každodenní úkoly.

Jindy zase argumentují tím, jak je práce dospělých nevděčná a málo ceněná. Je těžké jim vysvětlit, že student se po spánkové deprivaci třetího stupně za účelem naučit se učivo na písemku taky cítí mírně nedocenený, když je vzápětí rodičovsky seřván, že svítil celou noc. Pocit nedocenení ještě stoupne ve chvíli, kdy z onoho učiva dostane nelichotivou známku. Vypadá to však, že ani tenhle aspekt našeho života rodiče nepřesvědčí o tom, že nemáme na různých ustlano a stále zastávají názor, že jejich životní poslání je bezmezně víc problematické.

Tehdy většinou nastává čas, kdy si zcela jistě postěžují na svůj nelítostně nízký plat, který za tu všechnu dřinu dostávají. Studentovi nezbývá nic, než se odmlčet.

Teprve tehdy přichází moment, kdy nás naši rodiče sevrou v pevném objetí s chápavým: „Zlatičko, to je nám líto!“

TANEC LABUTÍ

KATEŘINA SZYMECZKOVÁ

Při úplňku pod hvězdami
v každé krátké minutě
vítá vánek baladami
dvě překrásné labutě.

Ladně kráčí nad hladinou,
honosí se róbami
se stříbrnou pavučinou
vyšívanou slzami.

Plují k sobě, ukloní se,
sonáty si notují,
tichý pohled, seznámí se,
ruku v ruce tancují.





Po „pádu“ velké tělocvičny to neměl florbal na naší škole vůbec jednoduché. V roce 2012 zanikla pětiletá tradice Školní florbalové ligy a žádní studenti již neměli sílu soutěž znovu zakládat ve stísněných prostorách druhé tělocvičny. Hra s dřevým míčkem tak na gymnáziu pomalu zanikala. Studenti se s florbalovými holemi proháněli ojedinele v hodinách tělocviku. Já sám jsem s několika dalšími nadšenci hrával pro potěšení několik let každý čtvrtek po vyučování, ovšem víc jak pět se nás nikdy nesešlo. Tyto tréninky jsme navíc brali spíše jako zpestření naší přípravy, jelikož většina z nás hrávala i závodně.

Na florbalové soutěže tak zejména v prvním roce po zániku haly jezdila sestava, která spolu na jednom hřišti nikdy nestála. Vybíralo se stylem, „kdo umí florbalku držet v ruce, ten pojede.“ A byť chlapecké i holčičí výběry sbíraly úspěchy, budme k sobě upřímní, bylo to dáno pouze tím, že se dokázali najít hráči, kteří hráli florbal, hokej nebo hokejbal i mimo školu. Pokud by nikdo takový nebyl, zřejmě by se naše týmy plácaly na konci soutěžních tabulek a vstřelení alespoň jedné branky by považovaly za historický úspěch.

Ty zlé časy jsou však, zdá se, pomalu zažehnány. Už minulý rok začalo některým studentům docházet, že výstavby velké tělocvičny se přes všechny sliby hned tak nedočkáme. Byl tu tedy pokus o znovuoobnovení florbalové ligy ve vedlejší Pink Aréně. Malá skupinka organizátorů kolem Martina Martiniaka (současný student Sexty A) však brzy zjistila, že takovou akci nebude zas tak snadné zrealizovat a od svého záměru upustila.

„Hlavním cílem bylo seznámit mladší a starší studenty a společně si zasportovat. Chtěli jsme hrát v ranních hodinách. Ze slibovaného termínu však nakonec sešlo. A hrát v malé tělocvičně mi nepřišlo jako dobrý nápad. Menší hřiště znamená více kontaktů a více faulů. Mladší ročníky by to nemusely fyzicky ustát,“ prozradil o tehdejší situaci Martin Martiniak.

Letos už se ale přece podařilo soutěž rozeběhnout a hlavní zásluhu na tom nese septimán David Gerlich. „Nedávno jsme měli spojený tělocvik a hráli jsme florbal. V tu chvíli jsem si vzpomněl na bývalou florbalovou ligu. A tak mě napadlo ji znovu založit. Do všech tříd jsem rozdál přihlášky a z dvanácti se jich přihlásilo devět. V tak vysoké číslo jsem ani nedoufal. Podařilo se mi sehnat rozhodčí z řad studentů, bez kterých by to samozřejmě nešlo. Rozlosoval jsem zápasy a domluvil tělocvičnu. Je zbytečné mluvit o prozatím průběhu a úspěchu soutěže, máme odehrán jediný zápas. Věřím však, že se tento skromný projekt podaří a znovu se stane součástí života gymnázia,“ říká hlavní organizátor nově vzniklé ligy, o které se více pobavíme v některém z dalších čísel.

Co už má trochu delší tradici, to jsou pravidelné florbalové tréninky v malé tělocvičně. Pod vedením profesora Martina Vlčka se zde schází čím dál víc studentů, hlavně dívek, které si každý čtvrtek po sedmé vyučovací hodině chodí společně zatrénovat. Není tedy divu, že se letos dokázaly dostat až do krajského kola soutěže, ve které zápolí ostatní školy. A třeba tím jejich cesta ještě není u konce.

BLOG

„Florbal má na gymnáziu tradici, bohužel však v současné podmínky (prostorové) pro studenty nejsou tak atraktivní, aby dobrovolně chodili na "tréninky" florbalu. Slovo "trénink" je v uvozovkách, neboť nejde o klasický trénink, ale spíše o hru samotnou. Toto je způsobeno jak malou tělocvičnou, tak momentálně nízkým zájmem," říká na úvod Martin Vlček.

„Florbalové setkání se koná každý čtvrtek odpoledne a florbalisté, hrající za nějaký klub, mají své tréninky, takže našeho programu se neúčastní, což má samozřejmě vliv na účast. Ale snad se blýská na lepší časy, protože máme možnost jednou za 14 dní navštěvovat velkou tělocvičnu protější střední školy. V těchto prostorách se dá florbal provozovat kvalitně. Tímto bych rád pozval všechny florbalové nadšence, aby se účastnili našich "tréninků". Nepotřebují k tomu nic víc než oblečení do haly a zaplacené členské příspěvky do školního sportovního klubu. Jde o částku 400 korun, což není nikterak vysoké číslo," pokračuje na téma svých v uvozovkách tréninků, jak je ostatně sám nazývá Martin Vlček.

A jak je to vlastně s vybavením pro hru samotnou? „O hokejky, míčky či gólmanskou výstroj je postaráno, vše je k zapůjčení. Kdo má tedy chuť, ať přijde. Každý hráč se může postupně vypracovat a reprezentovat školu na florbalových soutěžích, do kterých jsme zapojeni. Čím více hráčů budeme mít, tím větší bude konkurence a členská základna, což je ideální předpoklad pro úspěšnou reprezentaci školy," uzavírá Martin Vlček.

PATRIK CZEPIEC





REDAKTOR OSLOVUJE

CO VÁS ZAUJALO V OBLASTI SPORTU?

Mgr. VÁCLAV POSPÍŠIL

Dneska, když jsem přišel do školy, jsem viděl ve vestibulu letáček, který vyzýval zájemce k účasti v softbalovém kroužku, který vypisuje kolega Lisztwan a Pavelka. Takže to mě zaujalo, co se sportu týče.

A dříve? Můj nejoblíbenější sportovec v současné době už není aktivní, ale je to moje srdcová záležitost. Je to Jan Železný, oštěpař, mistr světa i olympionik. Důvod, proč ho mám rád, je ten, že jsem taky 9 let házel oštěpem a on byl takovým mým atletickým vorem a já jsem se mu snažil přiblížit.

ADAM MACHALA, Prima

Mě překvapil biatlon, protože ho hodně sleduju a fandím mu, ale baví mě veškerý zimní sport.

Mgr. IVA DLUHOŠOVÁ

Určitě mě zasáhla smrt aktivního sportovce Pavla Srníčka, dříve skvělého gólmana a trenéra. Ani to mě ale neodradilo od mého sportování. Několikrát týdně si zajdu na skupinové aktivity do fitka a těším se, až bude hezky a budu zdolávat kilometry na kole.

MICHAELA MLČÁKOVÁ, Prima

No tak mě strašně zajímá sport, když to je cesta k ledničce a zpátky.



MUNTŽAK, MALÝ

Snad jen pár vyvolených zná toto zvíře, které žije v tropech jihovýchodní Asie. Jedná se o malé jelenovitého savce, jehož rod pochází až z dob před 35 milióny let a který patří mezi nejstarší známé jeleny. Muntžak dorůstá délky pod jeden metr a váží pouhých 10 až 18 kg, tedy asi jako tříleté dítě. Má tmavě hnědé až oranžové zbarvení často s tmavými znaky na hlavě a krku. Samcům vyrůstají krátké parohy, ale k boji o teritoria je nepoužívají (na rozdíl od jiných druhů jelenů). Jejich zbraní jsou totiž překvapivě špičáky.

Tato milá zvířata si nejvíc pochutnají na bylinách, květech, trávě, ale nepohrdnou ani oříšky. Můžeme je nalézt na Tchaj-wanu či v Číně. Byla ovšem zavlečena i do Anglie, kde se úspěšně rozmnožují. Možnost spatřit muntžaky ve volné přírodě se tedy naskytá v anglickém hrabství Derbyshire. Avšak v zajetí se chovají i docela blízko, např. v ZOO Ostrava. Tak se na ně při příští návštěvě mrkněte!

IVANA SARANOVÁ

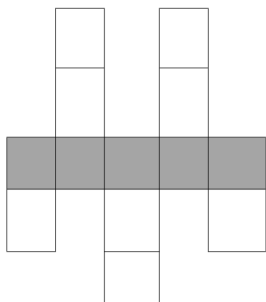




HLAVOLAMY

KATEŘINA SZYMECZKOVÁ

1 2 3 4 5

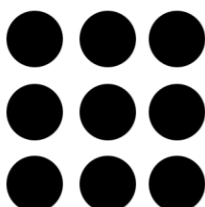


1. DODATEK DOPISU
2. ORGÁN ZRAKU
3. PEVNÉ SKUPENSTVÍ
4. ZNAČKA ARGONU
5. 365/366 DNÍ

ZMĚŇTE VŽDY JEN JEDNO PÍSMENO A PŘEMĚŇTE SLOVO HLAS V BRAK

HLAS **???** **???** **???** **BRAK**

SPOJTE TĚCHTO 9 KRUHŮ
4 NEPRERUŠOVANÝMI ČARAMI



JAK BUDE POKRAČOVAT ČÍSELNÁ ŘADA?



**Učit se a nemyslet,
to je ztráta času.
Myslet a nepoučit se,
to je nebezpečné.**

KONFUCIUS

**BOŽKOPIS STÁLE HLEDÁ
NOVÉ PŘÍSPĚVATELE
Z ŘAD STUDENTŮ.
POKUD MÁTE ZÁJEM
PODÍLET SE
NA TVORBĚ ČASOPISU,
NEVÁHEJTE ZASLAT
ZPRÁVU NA E-MAIL!**



bozkopis@gmail.com